

Shakkiystäviä

Kuinka he voisivat pelata, elleivät he voi ymmärtää toisiaan?

Olivia Kitterman

(Perustuu tositapahtumaan)

Tämä kertomus tapahtui Saksassa.

"On päivänpaiste sielussain!"* Matvii laului. Hänen äitinsä sekä hänen veljensä Tymofii lauloivat hänen kanssaan. Auton ikkunan ulkopuolella oli pimeää. Mutta laulu sai kaiken tuntumaan hieman valoisammalta.

Se oli pelottavaa aikaa Matviiille ja hänen perheelleen. He olivat muuttamassa Saksaan, koska heidän kotinsa ei ollut enää turvassa. He olivat matkanneet kaksi päivää, ja nyt he olivat melkein perillä. Eräs piispa täällä Saksassa oli viemässä heitä autolla majapaikkaan.

Matvii oli iloinen siitä, että taivaallinen Isä auttoi heitä pääsemään turvallisesti Saksaan. Mutta hän kaipasi isää. Isä joutui jäämään heidän kotimaahansa sodan vuoksi. Matvii oli kovasti huolissaan hänestä.

Piispa pysäköi auton talon ulkopuolelle. "Tervetuloa kotiini."

Matvii tarttui laukkuunsa ja seurasi perhettään sisälle. Oli hiljaista. Piispan perhe oli varmaan jo mennyt nukkumaan.

"Voitte asua Matsin ja Loren huoneissa, kun olette täällä", piispa sanoi.

"Hetkinen", äiti sanoi. "Ei heidän tarvitse antaa huoneitaan meille."

Piispa hymyili. "He tekevät sen mielellään. Haluamme, että teillä on mukava olla."

Äiti nyökkäsi. "Kiitos."

Aamulla Matvii ja Tymofii menivät keittiöön aamiaiselle. Piispa istui pöydän ääressä pojan ja tytön kanssa. He eivät näyttäneet paljon vanhemmilta kuin Matvii.

"Nämä ovat minun lapseni Mats ja Lore", piispa sanoi.

"Hauska tavata", Tymofii sanoi.

Mats ja Lore näyttivät hieman hämmentyneiltä.

"He eivät puhu teidän kieltänne", piispa sanoi.

"Mutta olen varma, että teistä tulee hyviä ystäviä."

Matvii rypisti otsaansa. Kuinka he voisivat olla ystäviä, elleivät he voi puhua toisilleen? Hänestä tuntui, että päivänpaiste, josta hän oli laulanut edellisenä iltana, oli tiessään.

Kun he olivat syöneet, Mats ja Lore näyttivät heille leikkihuoneen. Kaksi nuorempaa lasta leikki leluilla. Matvii arveli, että he olivat Matsin ja Loren nuorempia sisarusia.

Mats sanoi jotakin. Se kuulosti kysymykseltä, mutta Matvii ei tiennyt, mitä hän sanoi. Mats istuutui ja avasi korttilaatikon. Hän lajitteli kortit pinoiksi. Sitten hän ja Lore nostivat omat korttinsa. Matvii halusi pelata. Mutta hän ei osannut!

Mats pani pöydälle yhden kortin ja katsoi Matviin. Hän sanoi taas jotakin.

Matviita itketti. Hän ei halunnut asua Saksassa, ellei hän voinut ymmärtää ketään.

Lore sanoi jotakin Matsille ja juoksi sitten kaapin luo. Hän tuli takaisin ja pani lattialle uuden pelin.

Matvii tunsu tämän pelin. Puset nappulat näyttivät samalta kuin ne, joita hänellä oli kotona. Se oli shakkia!

Hän oli pelannut isän kanssa shakkia tuntikausia.

Matvii nyökkäsi iloisena. Hän osasi pelata tätä.

Lore hymyili leveästi ja ryhtyi asettelemaan nappuloita.

Matvii siirsi sotilastaan kaksi ruutua eteenpäin ja katseli, kun Lore liikutti ratsuaan. Sitten Matvii siirsi lähettinsä Loren ratsun luo. Hän ja Tymofii hurrasivat. Lore äännähti turhautuneena, mutta hän hymyili.

He pelasivat pitkän aikaa. Pian he nauroivat. He eivät ymmärtäneet toistensa sanoja, mutta heillä oli silti hauskaa.

Seuraavien viikkojen aikana he löysivät muitakin pelejä, joita he kaikki osasivat. He pelasivat ulkona jalkapalloa muiden saksalaisten lasten kanssa. Matvii oppi myös muutamia saksankielisiä sanoja. Joskus hän teki virheitä, mutta hän jatkoi yrittämistä. Matvii kaipasi yhä isäänsä ja kotiaan. Mutta hän oli kiitollinen siitä, että taivaallinen Isä oli auttanut häntä saamaan uusia ystäviä. ●

KUVTILUS HANNAH LI